

Arbodienst laat schooltjes in India bouwen

»HOUTEN

Door Aad Nekeman

Waaróm? Waarom wil directeur Hans Campagne een deel van de winst van zijn arbodienst Peters en Du Boeuff naar India schuiven? Naar de allerlaagste kaste daar?

„Waarom níet?” zegt hij. Hij valt terug in zijn stoel en wrijft met beide handen door zijn - voor een 51-jarige - weelderige kuif. „Voor 20.000 euro bouw je daar een schooltje. Wat is nou 20.000 euro?”

Sociale bewogenheid, mededogen met de allerarmsten op deze wereld? Campagne lijkt te vermijden over dat soort dingen te praten, alsof hij bang is voor sentimenteel versleten te worden. „Ik leef in een kapitalistische wereld. We hebben ondanks alles zoveel, waarom zou ons bedrijf daar niet iets van kunnen afstaan?”

Hoeveel we hebben, hoe rijk we als land wel zijn, het blijkt uit de grote aantallen mensen die geen werk hebben en die toch een beperkt maar tamelijk goed leven kunnen leiden.

„We hebben een beroepsbevolking van zeven miljoen,” zegt Campagne. „Van hen zijn er 700.000 werkloos en zitten er 936.000 in de WAO. Dat wordt bijna nooit zo gezegd, maar het is eigenlijk zo'n 23 procent werklozen. Per jaar moeten alle werkgevers aan loondoorbetaling bij ziekte en premieafdracht ongeveer 27 miljard euro betalen.”

Tweeënhalve uur praten met de directeur van de gecertificeerde arbodienst levert niet het beeld op dat hij een gladdere, slinkse zakenman is. Hem kenmerkt een soort bijtende, cynische eerlijkheid die eigenlijk niet zo bij de doorsnee-zakenman past.

Hij moet ook een tomeloze energie hebben, want hij praat als Brugman, een verhaal doorspekt van vakjargon.

Hij staat vaak op, laat zich weer in zijn stoel terugvallen, schrijft op een flipover, gooit de ramen open (‘Voor het eerst dat er hier iemand rookt, mijn vrouw moet er voor buiten staan’), belt voor koffie, later een schaalje froufroufjes (‘Het loopt ook al tegen zessen’) en lacht veel, búlderend. Maar, India?

Directeur Campagne legt uit. Hij

en Hans Vancrayelynghe, zijn compagnon, sluiten contracten met bedrijven voor wie ze zieke werknemers weer het arbeidsproces proberen in te leiden. Reintegratie dus.

Behalve de gewone vergoeding voor de geleverde diensten van het reïntegratiebedrijf, spreekt Peters en Du Boeuff ook altijd een bonus-malusregeling met de werkgever af.

Als de afgesproken besparing in een jaar voor de werkgever wordt gehaald, krijgt Peters en Du Boeuff een bonus, een premie.

„Die bestemmen we dan voor de scholenbouw in India,” zegt Campagne. In zo'n contract kan, bijvoorbeeld, ook opgenomen worden dat de werkgever van zijn besparing een deel voor dat goede doel bestemt.

India - het is een project van de organisatie Freedom Through Education, dat wereldwijd wordt gesteund door de Ronde Tafel, een serviceclub van geslaagde en welvarende (in dit geval) mannen die maatschappelijk goeie dingen willen doen.

Campagne: „De voorzitter van de Dutch Round Table Tour for Children, Roger Rammers uit Amersfoort, kwam ik op de Business Club tegen. Hij vertelde over die scholen en dat één school bouwen 20.000 euro kost. Het was van hem zo'n enthousiast verhaal dat ik besloot mee te doen.” Een paar weken geleden was de start. Werkgevers wordt gevraagd mee te doen aan zo'n bijzonder contract.

Campagne hoopt dat aan het eind van het jaar twaalf scholen gerealiseerd kunnen zijn. Hij gaat er ook kijken. „Natúúrlijk, zien wil ik het.” Wie weet waar het verder nog goed voor is? Hij blijft de zakenman.

Zijn de medewerkers van Campagne en Vancrayelynghe onder andere bedrijfsartsen, hoger veiligheidsdeskundigen, psychologen en verpleeg- en arbeidsdeskundigen, hij komt zelf niet uit die hoek.

Hij was eerder onder meer directeur/eigenaar van een farmaceutische groothandel. Studeerde economie. „Maar de studie niet afmaakt.”

Nee, spreekt hij een vraag tegen, zijn medewerkers zien India niet als een speeltje van de baas. Campagne reageert eigenlijk ver-

baasd.

„Nee, ze waren allemaal wel enthousiast over het idee. En van de werkgevers kwamen ook positieve reacties. Je doet met z'n allen toch iets ongebruikelijks.”

Met zachte hand terug

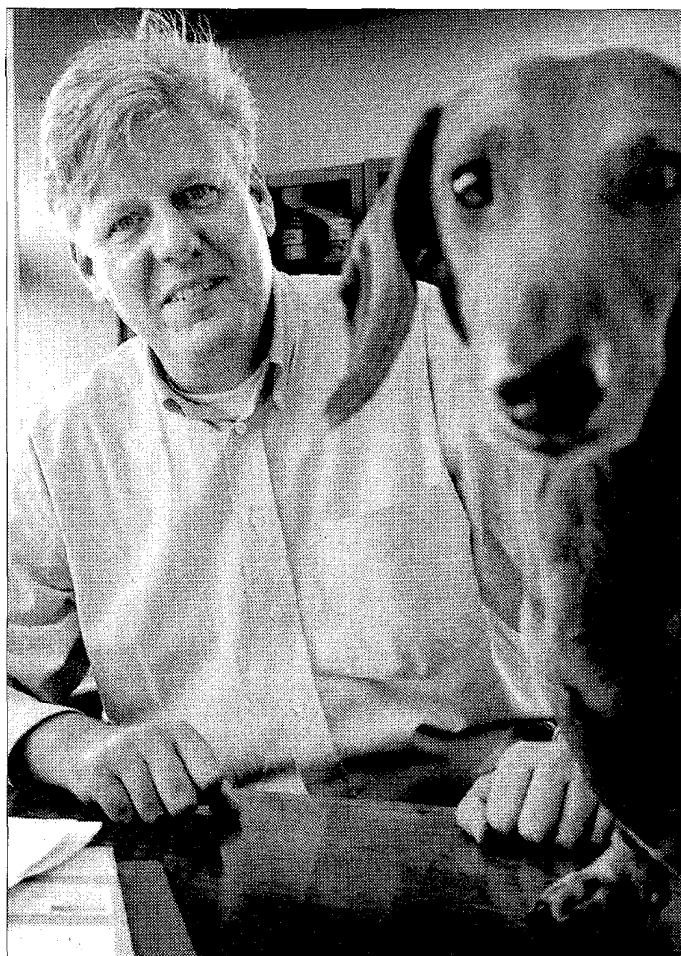
AMERSFOORT/UTRECHT

Nederland telt ruim vijftig gecertificeerde arbodiensten. Ze zorgen voor reïntegratie, het weer kunnen functioneren op het werk. In Midden-Nederland zijn de vier voornaamste: Peters en Du Boeuff, Arboned, Maetis en De Boer en Rienks.

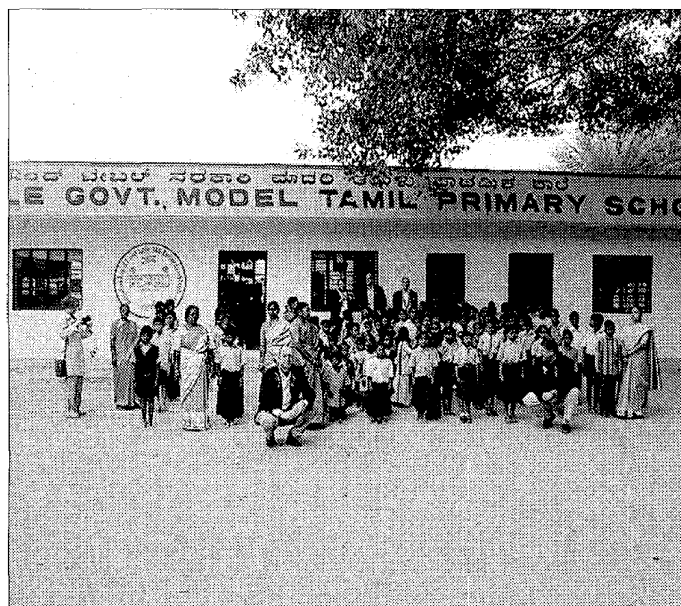
„Wij komen in actie in de wachttijd vóór de WAO. Dat is door het kabinet-Balkenende twee jaar,” zegt directeur Hans Campagne van Peters en Du Boeuff over de werkzaamheden van zijn dienst. Dan moet worden geprobeerd een zieke werknemer terug bij zijn bedrijf, of een ander bedrijf, te krijgen. Peters en Du Boeuff heeft vorig jaar bij 950 werkgevers (met 40.000 tot 45.000 werknemers, vooral in Utrecht en Amersfoort) tussen de 3500 en 4000 zieke werknemers getracht te helpen. Vroeger deed de GMD, de Gemeenschappelijke Medische Dienst van het GAK, dit werk. Maar dat werd in 1994 geprivatiseerd. De bedrijfsartsen Peters en Du Boeuff begonnen voor zichzelf. Er waren vierhonderd bureaus, nu vijftig.

Campagne: „We zijn het putje van de maatschappij. Er is veel loos, vaak bij ondernemingen. We puzzelen: welke problemen en conflicten zijn er op het werk en thuis, wat is de wisselwerking? Met zachte hand proberen we mensen terug in de organisatie te krijgen. Als iets vierkant is, krijg je het niet door een rond gat. Dan moet er wat worden geslepen.”

Arbodienstdirecteur Hans Campagne. „We hebben ondanks alles zoveel.”
Foto UN/AC - Jaap de Boer

De serviceclub Ronde Tafel steunt de bouw van scholen in India.
Foto Freedom Through Education